

משפחתה מחשש שנבעלה לשבאי, ואע"פ שאותם עדים שהעידו שנתמשכנה הם עדיה שמעידים אותה כעת שלא נסתרה ושלא נטמאה.

ואמרו להם חכמים לבני משפחתה: אם אתם מאמינים לעדים שהורהנה, האמינו להם גם כן שלא נסתרה ושלא נטמאה, ואם אי אתם מאמינים לעדים שלא נסתרה ושלא נטמאה, כמו כן אל תאמינו שהורהנה⁽¹⁴⁹⁾. עד כאן המשנה.

ומדקדקת הגמרא: והא אשקלון, דיד עובדי כוכבים תקיפה על עצמן, שהרי אשקלון בארץ פלישתים היא, ועוד — שכבר גלו ישראל מארצם. רש"י.

ובכל זאת קתני במתניתין, שדווקא היכן שהורהנה, כלומר — נתמשכנה מדעתה — א-כז צריכה עדים שלא נטמאה, מכיון שכאשר יעבור זמן הפרעון, הרי היא של העובד כוכבים, ולכך חיישינן שמא הפקירה ונבעלה לו.

ומדקדקינן: הורהנה — אין! אבל כשנחבשה שלא מדעתה — לא! משום שחושש הגוי לנהוג בה מנהג הפקר, שמא יפסיד את ממונו.

שאינן הם נוהגים בה מנהג הפקר, כדי שיוכלו לקבל את ממונם בחזרה.

אך אם נחבשה על ידי נפשות [כלומר שהייתה נידונת למוות], אסורה לבעלה, אפילו הוא ישראל, שלא נאסרה עליו האנוסה, מכל מקום זו אסורה, משום שנוהגים בה מנהג הפקר וחיישינן שמא נתרצתה לאחד מהם, והנבעלת ברצון נאסרת על בעלה⁽¹⁴⁸⁾.

גמרא

אמר רב שמואל בר רב יצחק, אמר רב: מה ששינו במתניתין, שהנחבשת על ידי ממון מותרת לבעלה, לא שנו שמוותרת — אלא כשיד ישראל תקיפה על עובדי כוכבים, וחוששים להפסיד את ממונם אם ינהגו בה שלא כדין, אבל אם יד עובדי כוכבים תקיפה על עצמן, אפילו כשנחבשה על ידי ממון, אסורה לבעלה. כיון שאינם חוששים לנהוג בה שלא כדין.

מתיב [הקשה] רבא על רב שמואל בר רב יצחק: והלא שנינו במסכת עדיות — שהעיד רבי יוסי הכהן ור' זכריה בן הקצב, על בת ישראל שהורהנה [נלקחה כמשכון בעבור חוב] באשקלון, וריחקה בני

הכהנים, רק שהשמיעתנו המשנה שאע"פ שיש לה בעל, אין נמנעים לאונסה.

149 בשיטה מקובצת מובא, שיש שפרשו — שהמשנה בעדיות עוסקת, כשהעדים שבאו להתירה היו עדים פסולים, ולכן לא רצו בני משפחתה להאמין להם.

148 כך פרשו רש"י והתוספות, אך יעויין ברמב"ן שפירש — שכל משנתינו מדברת בכהן בלבד, ומשום חשש אנוסה, אבל לישראל מותרת, אפילו אם נשבת מחמת נפשות, שאין חוששין שמא תרצתה לאחד מן השבאים. ואמנם מה שנקטה המשנה לשון "אסורה לבעלה", לאו דווקא, והוא הדין שאסורה לכל

ובכל זאת, **טעמא** שהתירוה חכמים, כיון **דעדים מעידין אותה**, **הא** אם **אין עדים מעידין אותה**, **לא!** ואע"פ שלא נחבשה אלא מחמת ממון, **מאי לאו**, **לא שנא** הורהנה ולא **שנא נחבשה** נאסרת? ! וכרב שמואל בר רב יצחק, שאמר — שבמקום שאין יד ישראל תקיפה נאסרת אפילו כשנחבשה מחמת ממון.

ודחינן: **לא!** לעולם בין במקום שיד ישראל תקיפה ובין במקום שאין יד ישראל תקיפה, אם נחבשה מחמת ממון מותרת לבעלה, אך הורהנה **שאני**, מכיון שאם יעבור זמן פרעון החוב, הרי היא של הגוי, חיישינן שמא הפקירה ונבעלה לו.

איכא דרמי לה מירמא — יש ששנו את המשנה בעדויות כקושיא על משנתינו, ולא בקשר לרב שמואל בר רב יצחק: **תנן** במשנתינו: "האשה שנחבשה בידי העכו"ם **על ידי ממון מותרת לבעלה**"

ומקשינן: **ורמינחה**, — והלא שנינו במסכת עדויות: "העיד רבי יוסי כו" כדלעיל.

ומדקדקת הגמרא: **והא** אותו מקרה שהיה **באשקלון**, **דעל ידי** [מחמת חוב] **ממון**, ובכל זאת, **קתני טעמא** שהתירוה חכמים, כיון **דעדים מעידים אותה**, **הא** אם **אין עדים מעידין אותה**, **לא!** ואע"פ שלא נחבשה אלא מחמת ממון, ואילו במשנתנו שנינו שכאשר נחבשה מחמת ממון מותרת אף בלא עדים?

ומשני: אמר רב שמואל בר רב יצחק — **לא קשיא! כאן** — כלומר במשנתנו ששנינו

וקשיא לרב שמואל בר רב יצחק, שאמר שבמקום שאין יד ישראל תקיפה, אף הנחבשת שלא מדעתה חיישינן שמא נבעלה.

ומתרינן: לעולם **הוא הדין אפילו כשנחבשה**, וכרב שמואל בר רב יצחק, שבמקום שיד עובדי כוכבים תקיפה, נאסרת.

ומה שהקשינו מהמשנה בעדויות שנקטה לשון "הורהנה", ולא "נחבשה"? אין זה דקדוק, משום **שמעשה שחיה כך היה**, אבל הוא הדין בנחבשה נמי צריך עדים להתירה.

איכא דאמרי, — יש ששנו את דברי רבא בתור ראייה לרב שמואל בר רב יצחק, ולא בתור קושיא עליו: **אמר רבא: אף אנן נמי תנינא**, — אף אני מצאתי משנה כדברי רב שמואל בר רב יצחק — שהרי שנינו במסכת עדויות: **שהעיד רבי יוסי הכהן ור' זכריה בן הקצב, על בת ישראל שהורהנה** [נלקחה כמשכון בעבור חוב] **באשקלון**, **ורייקה בני משפחתה** מחשש שנבעלה לשבאי, ואע"פ שאותם עדים שהעידו שנתמשכנה הם עדיה **שמעידים עליה כעת שלא נסתרה ושלא נטמאה**.

ואמרו להם חכמים לבני משפחתה: אם אתם מאמינים לעדים שהורהנה, האמינו להם גם כן שלא נסתרה ושלא נטמאה, ואם אין אתם מאמינים לעדים שלא נסתרה ושלא נטמאה, כמו כן אל תאמינו שהורהנה. עד כאן המשנה.

ומדקדקת הגמרא: **והא** אותו מקרה שהיה **באשקלון**, **דעל ידי** [מחמת חוב] **ממון הוה**,

ובכל זאת אמרו חכמים שעליהם להאמין להם, ממה נפשך, שאם לא תאמינום שטהורה היא, אל תאמינום נמי שנישבת.

מתניתין

עיר שכבשוה כרכום [היינו שנכבשה על ידי שהטילו עליה מצור קודם לכן] ודרך חיילי הצבא הכובש לאנוס את נשי העיר שכבשו, ולכן כל הכהנות שנמצאו בתוכה פסולות לכהונה, ואסורות לבעליהן הכהנים, משום שאשה שנאנסה אסורה לכהן.

ואם יש להן עדים שלא נטמאו, אפילו אותם עדים אינם אלא עבד ואפילו שפחה, הרי אלו נאמנין. משום שבשבויה הקלו להתירה אפילו על ידי עדים פסולים (150).

ואין נאמן אדם להתיר את השבויה על ידי עצמו, כלומר — בשביל עצמו, כדי לשאתה לאשה.

גמרא

שנינו במתניתין, שער שכבשוה כרכום כל כהנות שבתוכה אסורות, דחיישינן שנבעלו על יד הכובשים.

ומקשינן: ורמינהו — והלא שנינו במסכת עבודה זרה לגבי יין נסך — שחייל בלשת, [הנקראים "בולשת" משום שבולשים ומחפשים אחר המטמונים. רש"י.] שבאה לעיר, אם באו בשעת שלום, כלומר — שאינם טרודים כעת במלחמה, ויש להם פנאי לעשות בעיר כחפצם, אזי חביות יין שהיו באותה שעה בעיר, אם פתוחות הן — אסורות! שמא נגעו בהם העובדי כוכבים וניסכום. אבל אם פתומות הן — מותרות! שודאי לא נגעו בהן.

שכאשר נחבשה מחמת חוב ממון מותרת, מדובר — כשיד ישראל תקיפה על עובדי כוכבים, ויראים להפסיד את ממונם אם ינהגו בה שלא כדין. וכאן — כלומר במשנה בעדויות, ששנינו שלעולם אינה מותרת אלא בעדים, מדובר — כשיד עובדי כוכבים תקיפה על עצמן, ואינם יראים לנהוג בה מנהג הפקר, וחיישינן שמא נבעלה לאחד מהם.:

שנינו במשנה, שהאשה שנחבשה על ידי נפשות אסורה לבעלה:

ומספקא לן, באיזה מקרה חיישינן שתבעל לשבאי, והלא בעלמא לכאורה אין לחשוש שתיבעל כיון שהמלכות מקפידה שלא ינהגו בהם מנהג הפקר?

אמר רב: כגון נשי גנבי, שנגזר על בעליהן למות בתליה, ודרך המלכות להפקיר את ביתם ונשיהם, ולכן חיישינן שנבעלו.

ולוי אמר: כגון אשתו של אלעזר בן דונאי, שהיה רוצח, דוקא בכהאי גוונא הדרך להפקיר את אשתו, אבל את נשי הגנבים אין הדרך להפקיר.

אמר חזקיה, לא נחלקו רב ולוי אלא — והוא שנגמר דינן של בעליהן להריגה, אבל אם עדיין לא נגמר דינם להריגה, בין לרב ובין ללוי אין הדרך להפקירם.

ורבי יוחנן אמר: אע"פ שלא נגמר דינן להריגה, הדרך להפקיר את נשיהם.

ידם, כדי שתהיה להם למס עובד, ולכן אינם מפקירים את רכוש אותה העיר ואינם מנסכים את היין.

אבל כאן — במשנתנו שאסרה את כל הנשים שבאותה העיר, מדובר בכרכום של מלכות אחרת, שאינם חוששים לפגוע בעיר הנכבשת על ידם, ולכן כל הנשים שהיו באותה העיר אסורות (151).

ומקשינן: ואפילו כרכום של אותה מלכות נמי, מדוע התרנו את יינם, והרי אי אפשר דלא ערק חד מינייהו, וניסך את היין?

ומתריצין: אמר רב יהודה אמר שמואל — מתניתין דמסכת עבודה זרה מיירי כשמשמרות רואות זו את זו, ושומרות שלא יפגעו באנשי העיר.

ומקשינן: עדיין אי אפשר דלא ניימא [נמנמה אחת מן המשמרות] פורתא, ובזמן זה ערק חד מנייהו וניסך?

אך אם באו בשעת מלחמה — אלו ואלו — כלומר בין פתוחות ובין סגורות — מותרות! לפי שאין להם פנאי לנסך. עד כאן המשנה.

על כל פנים שנינו, שבשעת מלחמה לא חיישינן שנסכו את היין, לפי שאין להם פנאי לנסך. וסלקא דעתין, שהוא הדין שאין לעכו"ם פנאי לבעול בשעת מלחמה, ואם כן קשה ממשנתנו שלא חילקה בדבר, ואסרה את הנשים אף בזמן מלחמה?

ומתריצין: אמר רב מרי — לבעול יש פנאי, משום שיצרם תוקפם, ולכן אסרה משנתנו את כל הנשים שהיו בעיר. אך לנסך בשעת מלחמה אין פנאי, ולכן התירו את היין.

עוד תירצה הגמרא: רבי יצחק בר אלעזר משמיה דחזקיה אמר — כאן — במשנה בעבודה זרה שהכשירה את היין בשעת מלחמה, מדובר בכרכום של אותה מלכות, שאינם רוצים להחריב את העיר הנכבשת על

לעדות בשבויה, אבל עדים הפסולים מחמת חשש שקר, כגון גזלן וכיוצא בזה, לא הכשירו גם בשבויה.

ובעצם דברי הריטב"א שכתב שגזלן פסול לעדות מחמת חשש משקר, הנה דבר זה תלוי במחלוקת ראשונים. ויעויין בשיטה מקובצת (בבא בתרא קנט' ע"א) שהביא דעת הר"ש משאנץ שפסולו של גזלן לעדות היא גזירת מלך ולא משום חשש משקר.

151. כך פירש רש"י. ולפירושו זה קשה — חדא: מאי שנא שעת מלחמה משעת שלום, והלא הדבר תלוי רק אם הכרכום הוא של אותה מלכות או של מלכות אחרת? ועוד — והלא במשנה בעבודה זרה מבואר

לעדות בשבויה, אבל עדים הפסולים מחמת חשש שקר, כגון גזלן וכיוצא בזה, לא הכשירו גם בשבויה.

ובעצם דברי הריטב"א שכתב שגזלן פסול לעדות מחמת חשש משקר, הנה דבר זה תלוי במחלוקת ראשונים. ויעויין בשיטה מקובצת (בבא בתרא קנט' ע"א) שהביא דעת הר"ש משאנץ שפסולו של גזלן לעדות היא גזירת מלך ולא משום חשש משקר.

151. כך פירש רש"י. ולפירושו זה קשה — חדא: מאי שנא שעת מלחמה משעת שלום, והלא הדבר תלוי רק אם הכרכום הוא של אותה מלכות או של מלכות אחרת?

ועוד — והלא במשנה בעבודה זרה מבואר

ומתריצין: אמר רבי לוי — כגון דמהדר לה למתא [שהקיפו את העיר] בשושילתא [שלשלאות] ובבלבא, ובגווא ואווא [מקלות וקיסמין שיוצרים מכשולים], כדי לשמור שלא יפגעו באנשי העיר, ולכן הכשרנו את היין (152).

אמר רבי אבא בר זבדא: פליגי בה בתירויין זה של הגמרא "כאן בכרכום של אותה מלכות וכו'" — רבי יהודה נשיאה ורבנן.

חד אמר: כתירויין הגמרא — "כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת" ולא קשיא ליה ולא מירי, כלומר — ולא הוקשה לו כדלעיל, "אי אפשר דלא ערק חד מנייהו", משום שסבר שלא חיישינן שינסך ויבעול כיון שאין הדבר הפקר.

וחד, קשיא ליה כל הני קושיות שהקשינו לעיל, ומשני כדשינן לעיל — כגון דמהדר ליה למתא שושילתא ובלבא וגווא ואווא.

חזרת הגמרא לדון בדיני המשנה:

אמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר אשיאן: אם יש שם באותה עיר שכבשוה כרכום, מחבואה אחת, שיכולות כל נשי אותה עיר להחבא שם — מצלת על

הכהנות כולן, אע"פ שלא מסתבר שהספיקו להחבא כל הנשים, מכל מקום תלינן לקולא להתירן.

בעי [הסתפק] רבי ירמיה: אם אותה מחבואה אינה מחזקת בתוכה אלא אשה אחת, מהו?

וצדדי הספק — מי אמרינן, על כל חדא וחדא מהנשים, שמא היינו הא שנחבאה באותה מחבואה, ונתיר את כל הנשים כולן מספק. או דלמא, לא אמרינן?

והוינן בה: מאי שנא מהא דשינו במסכת טהרות — הרי שהיו לפנינו שני שבילין, אחד טמא שיש בו קברים, ואחד טהור. ולא ידוע לנו איזהו השביל הטמא ואיזה הטהור. והלך באחד מהן, והרי הוא בספק טומאה. ואח"כ עשה טהרות [כלומר, נגע בטהרות]. ובא חבירו, והלך בשביל השני, ועשה אף הוא בטהרות. וכעת מספקא לן האם נטמאו אותן טהרות שנגעו בהן (153).

רבי יהודה אומר: אם נשאל זה בבית הדין על טהרותיו בפני עצמו, וזה בפני עצמו, טהורות. כיון שמעמידים כל אחד מהם בחזקת טהרה (154).

אבל אם באו להשאל בבית הדין שניהם

ועל זה תירצה הגמרא — דאיירי כשהקיפו את העיר במשמרות וכו' שאין אפשרות לברוח מן העיר כלל.

153. אך האדם עצמו, ודאי שטעון טבילה והזיה מספק, שמא יגעו הוא וחברו בכיכר אחת ויטמאו בודאי. תוספות.

154. ברם, עדיין אסור לאדם אחד לאכול את

152. כך הפירוש לשיטת רש"י שהובאה לעיל. ולשיטת רבינו חננאל, באור הגמרא כך: "של אותה מלכות נמי אי אפשר דלא ערק חד מינייהו?" — כלומר, מתניתין שאסרה את כל הנשים, והעמדנו אותה בבולשת של אותה מלכות שיש להם פנאי לבעול, עדיין קשה מדוע אסרנו את כל הנשים, והלא אי אפשר שלא תצליח אחת מן הנשים לברוח, וא"כ יש לנו לתלות את כולן לקולא, משום שבשבויה הקלו.

תפרש את המשנה כפשוטה, אלא כך הוא פירושה — שכשבאו להשאל בבית הדין על טהרותיהם בבת אחת, דברי הכל בין לרבי יוסי ובין לרבי יהודה — **טמאין**. וכן אם באו להשאל בזה אחר זה, **דברי הכל** — **טהורים**. ולא נחלקו רבי יהודה ורבי יוסי אלא, **בבא לישאל עליו ועל חבריו** (156), מר דהיינו רבי יוסי — **מדמי ליה לבאו להשאל בבבת אחת**. ומר היינו רבי יהודה — **מדמי**

כאחת, על טהרותיהם — **טמאות**, משום שאי אפשר להעמידם בחזקתם היכא שתרתי דסתרי הוא, שהרי אם הראשון טהור, ודאי השני טמא, ולהיפך, ולכן מספק מטמאים את שניהם (155).

ר' יוסי אומר: **בין כך ובין כך**, בין שבאו כאחת, ובין שבאו בזה אחר זה — **טמאין**.

ואמר רבא, **ואיתמא**, אמר ר' יוחנן: אל

שאוכל ודאי איסור אין לסמוך על החזקה.

155. אמנם מדאורייתא מעמידים בחזקת כשרות אף היכא דהוי תרתי דסתרי, אלא שגזרו חכמים שבמקום שבאים לפנינו כאחד, לא נעמידם בחזקתם. תוספות שאנץ.

והקשו האחרונים — מדוע בסוגיין אע"פ שתרתי דסתרי הוא, בכל אופן מעמידים בחזקת כשרות, מלבד כשבאו כאחד, והלא מבואר בתוספות במסכת בבא קמא, שבספק ספיקא במקום שהספיקות סתרי אהדדי אין מתירים את הנדון מחמת ספק ספיקא, ומדוע לגבי חזקה, מעמידים בחזקת כשרות למרות שסתרי אהדדי? ותירצו — שיש לחלק בין דין חזקה לדין ספק ספיקא, שדין חזקה אינו בירור המציאות, אלא גזירת הכתוב שאין להוציא דבר מחזקתו הראשונה מספק, ולכן היכן שאינו עובר על איסור ממה נפשך — כגון אם אינו אוכל את שתי הטהרות — פוסקים לפי החזקה.

אבל ספק ספיקא ענינו בירור המציאות, שהיכן שיש לפנינו ספק ספיקא יותר נראה להקל, ובזה — אם הספיקות סתרי אהדדי שוב אין כאן בירור המציאות, ואי אפשר להתיר מחמתם. קובץ שיעורים (חלק ב' סימן מה)

156. כלומר ששאל קודם על עצמו, ואחרי שטיהרוהו שאל גם על חברו. אבל בודאי אם

שתיהן כאחת, שהרי בכהאי גוונא ודאי אוכל טומאה ממה נפשך, שהרי אם הראשון טהור השני טמא. תוספות.

ויעויין במשנה למלך (פרק יט' מהלכות אבות הטומאה הלכה ב' ד"ה עוד כתבו התוס') שכתב, שדברי התוספות הללו תלויים במחלוקת הראשונים לגבי ביטול ברוב, שהנה דעת הרא"ש בחולין (פרק גיד הנשה סימן לז') שחתיכת איסור שנתערבה בהיתר, מדאורייתא בטלה ברוב ומותר לאכול את כל החתיכות כאחת, משום שגזירת הכתוב היא שאחרי רבים להטות.

אך דעת התוספות (חולין ק' ע"א ד"ה בריה) שאסור לאכול את כל החתיכות כאחת משום שעובר ודאי איסור.

וכתב המשנה למלך שדברי התוספות בסוגיין כשיטתו בחולין, שאף על פי שחזקה היא גזירת הכתוב, מכל מקום אסור לאכול את כל החתיכות יחדיו, ולעבור על ודאי איסור.

אך הגאון רבי אלחנן וסרמן כתב לחלק, שאפשר לומר שבסוגיין אף הרא"ש יודה שאסור לאכול את כל החתיכות, משום דשאני דין חזקה מדין ביטול ברוב, שבדין ביטול ברוב נאמרה גזירת הכתוב שהאיסור מתבטל ונהפך להיתר, ולכן סבר הרא"ש שמותר כעת לאכול את כל החתיכות, אך דין חזקה אינו אלא הנהגה בספיקות, אבל גוף האיסור לא נהפך להיתר, ולכן אפשר לומר שבסוגיין יודה הרא"ש שהיכן

ליה לבזה אחר זה. עד כאן דברי המשנה בטהרות ובאורה.

מכל מקום מוכיחה הגמרא: **והכא נמי בנידון** דידן שהייתה מחבואה המספקת לאשה אחת בלבד, כיון דמכח אותה מחבואה שרי להו לכולהו נשי שהיו באותה העיר, כבאו בבת אחת דמי, והוי תרתי דסתרי ואי אפשר להתירם⁽¹⁵⁷⁾, שהרי בודאי שלא היו כולן באותה מחבואה.

ורחינן: **הכי השתא** [כך אתה אומר עכשיו]! והלא ודאי שיש לחלק ולומר — דהתם גבי שני שבילין, **ודאי איכא טומאה** אצל אחד מהם, ולכן כשבאו בבת אחת אין להתירם משום דהוי תרתי דסתרי, אבל **הכא** בשבויה **מי יימר דאיטמי**, ולכן הקלו בה חכמים.

עוד הסתפקה הגמרא בדין שבויה: **בעי רב אשי** — עיר שהיה בה מחבוא, **ואמרה** השבויה, "הן אמת שלא נחבאתי, וכמו כן לא נטמאתי." מהו, האם נאמנת או לא?

וצדדי הספק: **מי אמרינן** שנאמנת, משום כז-ב **"מה לי לשקר"**, שאם היתה שקרנית הרי היתה יכולה לטעון — "נחבאתי", ומיגו שהיתה יכולה לטעון נחבאתי, נאמין לה שאמרה לא נטמאתי.

או דלמא, אינה נאמנת, משום שלא אמרינן "מה לי לשקר" בטענת "נחבאתי", כיון ש"אנן סהדי" שכל אשה שלא נחבאה בעיר נאנסה, א"כ הוי "מיגו במקום עדים", ואין מאמינים לאדם במיגו במקום שיש עדים (או אפילו רק "אנן סהדי") כנגד טענתו.

והוינן בה: **מאי שנא** נדון זה, **מההוא מעשה** — דההוא גברא דאגר ליה חמרא לחבריה [השכיר חמור לחברו] ואמר לו המשכיר: "לא תיזיל באורחא דנהר פקוד דאיכא מיא, זיל באורחא דנרש דליכא מיא!" [אל תלך דרך נהר פקוד, שיש בו מים, לך דרך העיר נרש, שאין בה מים].

ואזל איהו [השוכר], באורחא דנהר פקוד, ומית חמרא. ותבעו המשכיר את דמי החמור.

אתא השוכר לקמיה דרבא ואמר לו: "איין? אכן באורחא דנהר פקוד אזלי, [הלכתי], מיתו לא הוו מיא בנהר באותה שעה, ומת החמור שלא באשמתי."

אמר רבא: נאמן השוכר, משום "מה לי לשקר", שהרי אי בעי לשקר, היה אומר לו — "באורחא דנרש אזלי".

סבירא לן כרבי יוסי, שמשמא בבאו בבת אחת. אך התוספות כתבו, דהכא כולי עלמא מודו שיטמאו מכיון שכאשר באה כהנת אחת להשאל ידעינן שכוונתה להשאל ג"כ על כל הכהנות האחרות שהיו באותה העיר, ובכהאי גוונא כבר נתבאר בהערה הקודמת שלכו"ע חשיב כתרתי דסתרי, וטמאות.

שאל בבת אחת על עצמו ועל חברו, שאין מטהרים אותו, מקל וחומר, ומה אם באו שני אנשים בכל אופן מטמאים אותם, משום דהוי תרתי דסתרי, כל שכן כששאל אדם אחד בבת אחת שהוי תרתי דסתרי ונטמאנו. תוספות.

157. רש"י פירש ששאלת הגמרא שנאסרם משום דדמי לבאו בבת אחת, לא קשיא אלא אי